

27 april 2011

Dagboek acht, eerste fragment

Ik was omgeven door duisternis, ik beefde vanbinnen door de complete afwezigheid van licht. Nee. Het beven kwam niet door de duisternis. Hij was het. Ik kon hem voelen, zelfs al kon ik hem niet zien. Ik voelde hem écht. In elke porie van mijn lichaam, in al mijn zenuwuiteinden, kon ik hem voelen. Hij besloop me. Eiste me op, hoewel hij me nog niet had aangeraakt. Ik was volledig aan hem overgeleverd, naakt en op mijn knieën, midden op een zacht wollen vloerkleed. Strakke riemen hielden mijn kuiten tegen mijn dijen aan, en een ander stel banden was om mijn borst gewikkeld en hield mijn armen op mijn rug. Het deed pijn, op een bitterzoete, opwindende manier. Hoewel ik daar naakt en kwetsbaar zat, wist ik inmiddels dat die dingen me opwinden op manieren die ik nooit voor mogelijk had gehouden. Het is totaal niet logisch, ik voelde me angstig omdat ik niet wist waar hij me nu weer zou nemen, maar toch sidderde ik van opwindning. En ik was echt bang toen ik daar in het donker neerknielde. Bang omdat ik zo weinig controle had over mijn lichamelijke reacties, omdat hij me volkomen beheerste waar ik dat niet deed. Omdat ik wilde dat hij me beheerste. Nu ik dit opschrijf, herken ik die kant van mezelf niet, maar als ik bij hém ben, word ik wat hij wil dat ik ben. Ik word zijn gewillige slaaf, zelfs al weet ik inmiddels dat ik maar een fiche ben in zijn pokerspel. Hij heeft me niets anders beloofd dan dat hij mij zou bezitten. Hij zal nooit van mij zijn zoals ik van hem ben. Ik zal hem nooit beheersen, zoals hij mij beheerst. Ik speel volgens zijn regels en ik weet nooit hoe ze zullen veran-

deren, wat of wie er zal deelnemen aan elk nieuw spel, zoals ik onze ontmoetingen noem. En gisteravond, toen er ineens een schijnwerper op mij en mij alleen gericht werd, toen hij uit de duisternis stapte en voor me ging staan, was het de man die naast hem stond die me tot diep in mijn binnenste raakte. Daar stonden twee mannen, waarvan ik er één haat en dat weet hij. En toch heeft hij die persoon uitgenodigd om mij mee te delen. Ik wilde protesteren. Dat had ik ook moeten doen. Maar daar in die kamer was ik niet Rebecca. Ik was alleen zijn eigendom.

Soms, in het ochtendgloren, als hij me niet kan aanraken, als we niet bij elkaar zijn, denk ik wel eens dat ik gewoon mezelf wil zijn, dat ik gewoon weer Rebecca wil zijn. Maar ik weet niet zeker meer wie dat is. Ik weet niet zeker of ik mezelf nog wel ken. Wie is Rebecca Mason?

Ik word gesmoord in een tunnel van volstrekte duisternis, die veroorzaakt wordt door de onverwachte stroomuitval in de opslagunit, waar ik aan het graven was naar aanwijzingen uit het leven van Rebecca die me kunnen helpen om haar te vinden. Ik bevind me ineens midden in een of andere horrorfilm, zo een waar ik niet graag naar kijk, en ik zie mezelf meteen als het meisje dat steeds de verkeerde dingen doet en bloederig aan haar eind komt. Ik, Sara McMillan, houd van logica en ik houd mezelf voor dat mijn angst niet rationeel is. Dit is gewoon een van de vele stroomstoringen waar San Francisco al een paar maanden door geplaagd wordt. Het ergste wat mij kan overkomen is dat er een muis over mijn voeten loopt.

Maar goed, denkt het meisje dat vermoord wordt in een horrorfilm dat niet ook altijd? Het is maar een stroomstoring. Het is maar een muis. Het was sowieso stom van mij om hier 's avonds alleen te komen en ik doe toch altijd mijn best om niet stom te zijn. Ik weet van een eerder bezoek dat de bewaker van het complex een engerd is, maar daar maakte ik me geen zorgen om. Ik wil gewoon te wanhopig het idee hebben dat ik iets doe om Rebecca te vinden. Ook wil ik graag mijn aandacht afleiden van het feit dat Chris niets heeft laten horen nadat ik hem vanmorgen in een sms'je heb opgebiecht dat ik hem mis. Ik vrees dat zijn bezoek aan een liefdadigheidsevenement in een andere stad hem de gelegenheid geeft om te beseffen dat hij mij niet mist. Hij had het gisteravond tenslotte aangedurfd om mij een van zijn meest duistere geheimen te laten zien, waarna ik precies had gedaan wat hij al had voorspeld, en waarvan ik had ge-

zwoeren dat ik het niet zou doen. Ik had hem weggeduwd. Ik was weggevlucht, voeg ik er in stilte aan toe, terwijl ik denk aan de woorden die Chris vaak had gebruikt om te voorspellen wat ik zou gaan doen.

Opnieuw doorbreekt een klik de onheilspellende stilte en ik maak me nu officieel heel veel zorgen, en niet alleen over het stilzwijgen van Chris. Mijn brein probeert het geluid thuis te brengen, maar zonder resultaat. Hemel, wat ben ik toch een ongelooflijke idioot om hier alleen heen te gaan. En hoewel ik mezelf voorhoud dat ik niet zo vaak domme dingen doe, bewijst vanavond dat ik het nu dan wel meteen goed dom aanpak.

Ik durf me niet te bewegen, laat staan adem te halen, maar ik hoor zachte, moeizame zuchten en besef dan dat ik dat zelf ben. Ik doe mijn best om me stil te houden, maar het lukt niet. Mijn borst is gespannen en het wordt steeds lastiger om lucht in mijn longen te zuigen. Ik heb lucht nodig. Nu. Ik ben aan het hyperventileren, denk ik. Ja, dat moet het zijn. Ik herinner me dit gevoel, bijna een uittreding, hetzelfde gevoel kreeg ik toen de dokter uit mijn moeders kamer kwam in het ziekenhuis, vijf jaar geleden, en me vertelde dat ze overleden was. Hoewel ik besef wat er met me gebeurt, blijf ik heel oppervlakkig ademen, zodat ik niet verraad waar ik zit. Ik snap niet goed dat ik wel begrijp wat me overkomt, maar het toch niet onder controle kan krijgen.

Op de een of andere manier ben ik overeind gekomen, maar dat kan ik me niet herinneren. Ik laat papieren uit mijn handen vallen waarvan ik niet wist dat ik ze vasthield. Er stijgt paniek in me op, waardoor ik wil gillen en ervandoor wil gaan. Dit vlucht- of vechtgevoel is zo sterk dat ik een stap naar voren doe, maar ik bevries door een nieuwe klik. Mijn blik schiet naar de deur, waar ik alleen maar meer duisternis ontwaar. Niets anders dan een enorm zwart gat dat me dreigt op te slokken. Nog een klik. Wat is dat toch? Een ander geluid – het schuiven van een voet, denk ik – klinkt dichterbij de deuropening. De adrenaline giert door

mijn lichaam en ik kan niet meer helder nadenken, ik ga er gewoon voor.

Ik stuif door de ruimte, in een richting waarvan ik vermoed dat er geen obstakels staan. Deur, deur, deur! Ik moet naar de deur. Waar is die stomme deur? Mijn vingers voelen alleen leegte en nog meer leegte, tot ik eindelijk koud staal tegenkom. Opluchting golft door me heen als ik de deur dichtsmijt. Ik houd mijn handpalm tegen de deur aan. Maar nu? Wat nu? De deur op slot doen. Maar dat gaat niet. Het besef komt hard aan. Het slot zit aan de buitenkant en – o god – degene die daar buiten staat kan me hier opsluiten. Of... wat als degene die ik in de gang vermoedde al hierbinnen was voordat ik de deur dichtsmeet?

Bij die afschuwelijke gedachte draai ik me snel om en druk ik me plat tegen de deur aan. Ik realiseer me dat mijn mobiel in mijn jaszak zit en ik graaf hem op. Ik kan geen moer zien. En ik kan ook duidelijk niet meer nadenken. Waarom heb ik nog niet eerder aan mijn telefoon gedacht? Ik pak hem en hij glijdt uit mijn hand op de grond. Helemaal over mijn toeren laat ik me op mijn knieën zakken om hem op de tast te zoeken. Mijn opluchting is groot als mijn hand zich sluit om het gladde plastic, maar het lukt me niet om de vergrendeling eraf te halen.

Ik spring weer overeind, bang dat ik aan mootjes gehakt word terwijl ik probeer een nummer in te toetsen. Niets zal me nu meer weerhouden van een ontsnapping. Misschien is wegrennen wel een verkeerde keuze, maar op dit moment voelt niet wegrennen ook behoorlijk stom. Ik ruk de deur open en zie alleen maar meer duisternis, maar het kan me niets schelen. Ik ren, intussen biddend dat ik niet degene in de armen loop die hier ook rondhangt, en dat ik niet over mijn eigen voeten struikel in dit grote, zwarte gat waar ik middenin zit. Ik wil alleen hier weg. Weg. Weg. Weg. Dat is alles waar ik nog aan kan denken. Dat is wat me voortdrijft, in een rechte lijn naar de uitgang. Ik ben één brok angst en adrenaline, de logica die ik net nog bezat, is volledig verdwenen.

Ik zoek naar de uitgang, naar licht, maar de buitendeur die

open was, is nu gesloten, en ik knal er met zo'n vaart tegenaan dat mijn tanden rammelen. Ik proef de metaalachtige smaak van bloed in mijn mond, omdat ik op mijn tong gebeten heb, maar ben nog steeds vastbesloten om ongedeerd te ontsnappen. Ik tast naar de deurklink en slaak een diepe zucht van opluchting als de deur opengaat.

Binnen een seconde sta ik buiten. De vage straatverlichting en de koude nachtlucht van San Francisco zijn een welkome verandering na de verstikkende duisternis van het gebouw. Ik sprint naar mijn auto. Mijn spieren branden en verkrampen, en ik ben bang dat iemand me achterna zit, maar ik durf geen kostbare tijd te verspillen om na te gaan of dat wel of niet het geval is. Het zachte velletje van mijn hand zit tussen de sleutels gekneld, omdat ik het metaal in mijn vlees heb geknepen. Ik vind met moeite het knopje om de autodeur te openen. Het lijkt alsof de tijd stilstaat als ik me moet bedwingen om niet achterom te kijken. In plaats daarvan ruk ik de deur open.

Ik ben er zeker van dat iemand op het punt staat om me vanachteren vast te pakken, dus ik gooi mezelf op de stoel en ruk aan de deur. Ik sluit mezelf op door alle deuren op slot te doen. Compleet over mijn toeren kijk ik door het raam en ik zie niemand, maar ik verwacht elk moment het geluid van brekend glas te horen. Mijn handen beven zo verschrikkelijk, dat ik met de ene hand de andere moet ondersteunen om de sleutel in het contact te krijgen. Zodra dat gelukt is, start ik de motor en gooi ik de auto in z'n achteruit. De banden gieren en mijn hart gaat als een idioot tekeer. Ik zet de auto in de eerste versnelling en sta meteen weer op de rem. Door de klap schiet ik naar voren. Het geluid van mijn zware ademhaling vult de onheilspellende stilte in de auto, terwijl ik naar de open deur van het gebouw staar. Ik zie niets bijzonders of engs. Het staat daar gewoon. En ik ben hier en er lijkt verder niemand aanwezig.

Maar dat maakt niet uit. Hoe langer ik hier zit, hoe zichtbaarder ik ben, kwetsbaar, een doelwit. Mijn voet drukt het gaspedaal in. Ik moet weg van dit parkeerterrein, en wel onmiddellijk.

Ik ben nog maar amper in het zijstraatje dat naar de grote weg leidt, mijn handen vastgeklemd om het stuur, als ik me iets realiseer: ik heb de opslagunit niet op slot gedaan. Ik heb hem open laten staan en rijd nu weg. Ik stuur de auto naar een benzinstation en parkeer naast het gebouw. Ik blijf roerloos zitten. Misschien een minuut, misschien wel tien. Ik heb geen idee. Mijn gedachten gaan alle kanten op. Ik laat mijn hoofd op het stuur zakken en probeer logisch na te denken. De opslagunit. Rebecca's geheimen, haar leven. Haar dood. Mijn hoofd schiet omhoog. Nee. Ze is niet dood. Ze is niet dood... en toch, diep vanbinnen weet ik dat ergens in die opslagunit een geheim over Rebecca schuilgaat. En er is iemand die niet wil dat ik of wie dan ook daarachter komt.

'Ik moet teruggaan om de unit op slot te doen,' fluister ik. Ik zou de politie kunnen bellen om met me mee te gaan. Ze zullen me niet arresteren omdat ik bang ben in het donker. Misschien lachen ze me uit, misschien vinden ze het vervelend, maar deze keer ga ik het veilig en slim aanpakken.

Mijn mobiel rinkelt op de stoel naast me. Ik kan me niet eens herinneren dat ik hem daar heb neergegooid. Ik schrik en houd mijn gebalde vuisten tussen mijn borsten. 'Verdorie,' mompel ik, boos op mezelf. 'Stel je niet zo aan, Sara.'

Ik kijk naar het nummer. Chris. De emotie brandt in mijn borst. Er moet nog zoveel tussen ons worden uitgepraat, er zijn zo veel redenen waarom we niet bij elkaar passen. Maar desondanks, of misschien juist daarom, heb ik er nog nooit zo naar verlangd om iemands stem te horen als nu die van hem.

'Sara,' fluistert hij als ik opneem. Hij spreekt mijn naam uit met een zachte, perfect mannelijke klank in zijn stem, die door me heen trekt en blijft rusten in het diepe, holle gedeelte van mijn ziel dat alleen hij lijkt te kunnen vullen.

'Chris.' Mijn stem breekt op zijn naam, mijn ogen branden, verdorie. Hoe kan het toch dat ik jarenlang heb geleefd zonder me iets van mijn omgeving aan te trekken, maar dat mijn houding

in een paar weken zo anders is geworden? 'Ik... Ik wou dat je hier was.'

'Ik ben hier, schatje,' zegt hij, en ik denk, ik hoop, dat ik iets van zijn eigen emotie hoor, diep begraven onder zijn woorden. 'Ik sta bij je voor de deur. Doe eens open.'

Ik knipper in verwarring met mijn ogen. 'Ik dacht dat je in Los Angeles was voor dat liefdadigheidsevenement?'

'Dat was ik ook, en morgenochtend vlieg ik daar weer naartoe, maar ik moest je zien. Doe open en laat me binnen.'

Ik sta perplex. Ik heb me de hele dag zorgen gemaakt over zijn zwijgen. Ik was bang dat hij me buitengesloten had, zoals ik gisteravond bij hem had gedaan. 'Je bent teruggekomen om mij even te zien?'

'Ja, ik moest je gewoon even zien.' Het lijkt alsof hij aarzelt. 'Laat je me buiten staan?'

Er welt nog meer emotie in me op, die ik probeer te onderdrukken, en het branderige gevoel in mijn ogen dreigt over te gaan in tranen. Hij is me komen opzoeken, heeft moeite gedaan om hierheen te vliegen vanuit een andere stad, zelfs nadat ik zo heb gereageerd op zijn bekentenis in de club gisteravond. 'Ik ben niet thuis.' Mijn stem is amper hoorbaar. 'Ik ben er niet, maar ik wil naar huis. Kun je alsjeblieft hiernaartoe komen?'

'Waar is hier?' vraagt hij. Hij klinkt net zo gejaagd als ik me voel.

'Een paar straten verderop. Ik ben bij een benzinepompwinkel, naast de opslagunit waarover ik je heb verteld.' Ik kan mezelf er niet toe brengen om Rebecca's naam uit te spreken, maar ik weet niet waarom.

'Ik kom er nu aan.'

Als ik mijn mond open om hem te vertellen hoe hij er moet komen, wordt de verbinding verbroken.

Ik sta naast mijn auto zodra ik de Porsche van Chris de parkeerplaats op zie rijden. De koude rillingen die ik voel als ik uitstap, hebben niets te maken met de koude lucht die vanaf de oceaan komt waaien. Ze hebben alles te maken met wat er is gebeurd bij de opslagunit. Ik sla mijn armen om me heen en kijk hoe hij naar mijn zilvergrijze Ford Focus toe rijdt. Mijn hart bonst in mijn keel. Plotseling voel ik me nerveus en onzeker en ik hekel die kant van mezelf, waar ik niet aan kan ontsnappen. Wat als ik verkeerd heb begrepen waarom hij hier is, als hij is gekomen om onze relatie te beëindigen? Wat als mijn reactie op zijn grote onthulling van gisteravond in Marks club voor hem heeft bevestigd wat hij al zo vaak heeft benoemd? Dat ik niet thuishoor in deze wereld, in zijn wereld?

De 911 glijdt soepel in het parkeervak naast het mijne en ik probeer er niet aan te denken dat mijn vader in precies zo'n zelfde auto rijdt. Mijn vader is wel de laatste persoon aan wie ik zou moeten denken, maar toch zit hij de laatste paar weken steeds in mijn hoofd, ik weet niet echt waarom. Ik ben uit het lood geslagen, mijn gedachten zijn onsamenhangend, ik ben in de war door de gebeurtenissen van vanavond. Ook ben ik bang voor wat er met Chris zal gebeuren.

Ik kijk hoe Chris uit de auto stapt en alleen al de aanblik van hoe hij boven het dak van de Porsche uittorent, zorgt ervoor dat mijn hartslag op hol slaat. Hij loopt om de auto heen. In zijn zwarte spijkerbroek, motorlaarzen en leren jack, met zijn blonde haar in pieken over zijn kraag heen, ziet hij er verformfaaid en sexy uit, en zo vreselijk ruig en mannelijk. Uit de enorme stappen

die hij neemt, blijkt dat hij net zo ongeduldig is als ik en ik vlieg in zijn richting.

De paar stappen die ons scheiden lijken wel een eeuwigheid te duren, voordat ik eindelijk in zijn armen ben, omhuld door de warme cocon van zijn omhelzing. Zijn krachtige lichaam slokt dat van mij helemaal op. De strijd van de vorige nacht is verdwenen, alsof die nooit heeft bestaan. Ik vorm me helemaal naar zijn harde vorm, schuif mijn handen onder zijn leren jack. Met diepe teugen adem ik de kruidige geur in, die zo Chris eigen is.

Met een zwaai zet hij me naast de auto, waar een muur ons uit het zicht houdt van de mensen die de winkel in- en uitgaan. 'Vertel eens wat er aan de hand is,' draagt hij me op, terwijl hij me opneemt in het nauwelijks aanwezige schijnsel van de parkeerlichten van de Porsche. 'Is alles in orde?'

Ik kijk hem in zijn ogen en zelfs in die diepe schaduwen voel ik de band tussen ons, ik voel hoe diep zijn gevoelens voor mij gaan. Chris heeft diepere lagen, waarvan ik weet dat ik ze niet kan doorgronden, maar hij geeft om mij en ik wil dat hij ziet wat ik hem gisternacht niet duidelijk kon maken. Ik wil hem, helemaal compleet, ook die delen waarvan hij denkt dat ik er niet mee om kan gaan.

'Ja,' fluister ik. 'Nu jij er bent, is alles in orde.'

Ik ben nog maar net uitgesproken als zijn mond zich over de mijne sluit. Ik kan zijn zorgen, zijn angst proeven, ik herken er mijn eigen gevoelens in. De angst dat het na ons bezoek aan de club van Mark nooit meer hetzelfde zou zijn. Dat we nooit meer zo samen zouden zijn. Ik voeg me naar hem, drink gulzig van zijn passie. Ik word meteen opgeslokt door alles wat hij voor me is en zou kunnen zijn. Ergens probeert een duister zaadje van iets wat in de opslagunit begon, of misschien gisteravond al in de club, te ontkiemen, maar mijn ratio wil het niet accepteren. Ik wil zo wanhopig ontsnappen aan dat wat ik niet onder ogen wil zien, dat ik iets doe wat ik anders nooit durf: ik verlies mezelf helemaal in het moment. Ik voel hoe ik dieper in de passie wegzak, me verlies